

Když jsme si tak na dovče užívali to, jak skvěle Tali funguje, říkala jsem Brtníkovi v jednu chvíli, že by to byla paráda, kdyby jí to takhle zůstalo i poté co odezní hormonální bouře.

S nadhledem kynologa profesijounála mi odvětil, že to už se to nezhorší. Chtělo se mi to mu věřit. A jak víte i to tak vypadalo, protože ty první dny, co jsme se vrátili, tak ty byly suprový.

Na středu vycházel ten Svátek práce. A my se rozhodli ho oslavit tak trochu lenošním. I proto, že na čarodějnice se narodil čaroděj největší - Brtník a tak bylo nutno to trošku oslavit. Nicméně hlavně se nám prostě lenošit chtělo. Placatili jsme se tak doma, ohařiska dílem polehávali na pelíšcích, páč voni ty nožičky ešče krapítek bolej z toho lítání po horách, že jo Rumoušku, a dílem otravovali, když jsme se snažili najít si cíl naší dovolený a ubytování. A taky jsme si trochu hráli s plyšounama a přetahovali se o kroužky a tak jako podobně. Prostě línej den. Žádný povinnostě a nic, co by jeden musel.

Ale ven se muselo, že jo. A protože bylo evidentní, že ty ohaří nožičky jsou opravdu namožený - přece jen týden urputnýho poletování po kopcích plnýho rvaček a řádění si vybere svou daň - vymysleli jsme si malovýlet. Sedneme na autobus, dojedeme do Sobína, tam se courneme v polích, pak zajdeme na oběd a zpátky se zase pěkně fšící svezeme. Supr nápad. Jen teda malý zádrhel vzniknul. To když jsem si uvědomila, že někde pod vrcholem Černý hory, tam kousek od tý strže, leží jeden z našich košíků, který se mi tam někde vytrousil. Ale Brtník zaimprovizoval, popadnul jakýsi popruh se suchým zipem, cvičně ho nasunul Rumíčkovu na čumes a hle - provizorní košík byl na světě.

Takže nic nenasvědčovalo tomu, že bychom si to neměli užít. Jeeenze, člověk míní a Tali holt mění. Ještě před barákem fungovala jako normální pes a k autobusu už jsem přišla se sprátkem, kterej si hodlá dělat, co chce. V autobusu taky nic moc, chtěla vystupovat na každý zastávce, ta tam byla její ukázněnost a normálnost. A když jsme vystoupili v Sobíně, nestačila jsem se divit. Začala se mnou cloumat jako pitomá a ječet hystericky jen proto, že nebyla první, že Brtník s Rumíčkem byli.... já nevím, tak dvacet kroků před námi, protože seběhli z náspu. Málem mě poslala dolů. To nepochopíte, tuhle změnu o 360° během pár okamžiků.

To, že po odepnutí z vodítka letěla okamžitě sežrat ho..no, bylo ještě to nejmenší z toho, co

předváděla pak. Nedovolatelná, nepřivolatelná, a opět jediný co jí zajímalo bylo, jít si čistě po svém. Kde jsme my ostatní, jí nezajímalo ani v nejmenším. □ .Takže po sto letech, kdy měl krám bobříka mlčení, musel bohužel k našemu zklamání přijít ke slovu. Mrzí mě to hodně, protože tak, jak se projevovala na týchle dovolený, jsem trošku, trošku doufala, že se jí třeba v hlavě věci nějak seskládávají. I když jsem si nechávala - na rozdíl od Brtníka - otevřený vrátka, aby to potom tak "nebolelo. Ale co jsem teda netušila, že to Tali odmávne takhle rychle.

Škoda, škoda, tichounce jsem si doufala, že prostě budeme moct fungovat tak hezky a pohodově jako na dovče i nadále. Už tak nějak stabilně.

No, naštěstí se pak podařilo ji tak nějak nahodit, nicméně ta pachůť vám tam zůstane. Vytáhli jsme balonky, chvílku jsme si tam s nima blbli a pak jsme zašli na ten oběd. Paní hostinská nám ukázala fotky malejch černoprdelníků, neb je chovatelkou mých oblíbených skoťáčků. Úplně jsem tam viděla kukuč, jakej měl Muprhík, když byl malej - i když jasně, oni mají ušiska nahoru, ale nějak ten základ tam společnej je.

I v hospodě bohužel Tali zapomněla na to, jak jsme to měli o dovče v restauracích, takže musel nastoupit kázeňský pohovor □ a pak už se zklidnila. Když jsme pak šli zpátky na autobus, tak aspoň tam mi udělala radost, neb jsme v klidu spolu pozorovaly slepičky. Cesta autobusem už taky proběhla v lepším módu. V tak dobrým, že jsem ji po vystoupení kousek za zastávkou odcvakla z vodítka a šly jsme navolno u nohy.

Ještě jsem pak všechny vytáhla na chvílku na louku za domem, i když Brtník tiše protestoval, neb byl z toho, jak se Tali chová, otrávenej. Ale chtěla jsem právě, ať si trošku spravíme chuť. Zablbli jsme si tam všichni a klučičí tým pak šel chvílku napřed, zatímco my si s Tali ještě kutily trochu poslušnosti. Netrvalo ale dlouho a vidím zrzavou šmouhu, jak řeže zatačku kolem křoví a letí pro nás, protože prej : "Kde stee! My tam na vás čekáme!" □ A skutečně, Brtník chudák čekal na podestě, neb na rozdíl ode mne si byl vědom toho, že nemám klíče. Tak jsme si s ohaříkama stříhli odpočítávání 3-2-1 a vypálili hromadně za ním.

A doma pak šli pokračovat v tom lenošení. Páč aspoň při tom, je Tali hodná, to je fakt. □